

تمام جهان را کور و مرا کور...

میثم روایی دیلمی

بی خبری ست خفتن
و خفته
بی خبر از زیبایی ش،
تمام جهان را کور و مرا کور
می کند.

کور می شوم اگر که جهانی هست
اگر تو را خبر از جهانی هست
در من
که تو را آفرید،
زیبایی تو را آفرید
زیبا ت کرد.

زیبا ت کردم من، ای خفته ی خواب!
و جهان
تاریک و کور
و جهان
تو
که از جهان خبری ت نیست.
کور می شوم اگر از جهانی خبری ت هست
که آفریده تو را زیبا ت کرده است.

چه گونه بخوانم ات ای جهانِ مشوش
 چه گونه بخوانم ات که من ای
 زیباییِ من ای
 خفته
 و بی خبر.

تو را نمی بیند هیچ
 زیباییِ تو را
 هیچ
 نمی بیند
 هر بی خبر
 از جهانی که تو را آفریده خوابانده زیبا ت کرده است
 هر بی خبر از جهان...
 هیچ.

و من چه گونه بخوانم ات ای من!
 ای بی خبر از جهان!
 و ای جهانِ بی خبر
 ای خواب!
 چه گونه ببینی
 و ببیند
 جهانِ کور
 - ای کور!
 ای خفته که زیبا ت کرده ام!
 چه گونه نور
 تعلیق نور
 و زمان چه گونه بی عبور
 بماند
 اگر که جهانی هست
 خفته

و می‌بیندت در آن جهانِ دیگرت که ششعشع الماسی
و مانده‌ای در من

بی‌عبور،
نور

بی چهره‌ات که می‌پاشد از هم
و بی‌تزازات که بخار می‌شود
تکثیر می‌شوی
ای لحظه!
ای عبور!

کوهی از الماس‌ام
و بی‌خبر از هر کوه
در خود می‌تابم
و می‌میرم.